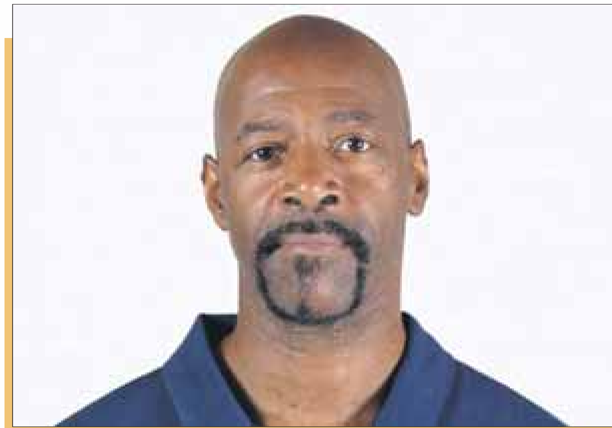
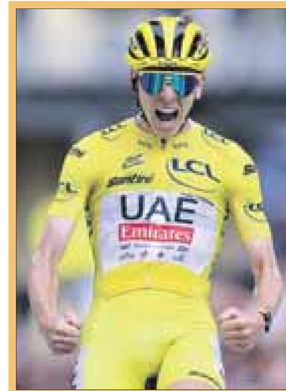

BÀSQUET ACB

El retorn de Middleton

El nord-americà, jugador molt estimat en la seva etapa a l'Akasvayu Girona i el Sant Josep i amb el dorsal 7 retirat a Fontajau, serà ajudant de Fotis Katsikaris al Bàsquet Girona

CICLISME TOUR

Pogacar també vola als Pirineus

S'exhibeix al Pla d'Adet i ja supera de dos minuts Vingegaard

0,5 EUROS

L'ESPORTIU

INFORMACIÓ, OPINIÓ I ANÀLISI

SUCCESSOR D' EL 9 ESPORTIU DE CATALUNYA

DIUMENGE, 14 DE JULIOL DEL 2024 • www.lesportiudecatalunya.cat • @lesportiucat • ANY 23. NÚM. 8145

Entrevista a CARLES PLANCHART

Tècnic ajudant de Pep Guardiola al Manchester City

"EL GIRONA ENCARA ESTÀ EN FASE DE CREIXEMENT

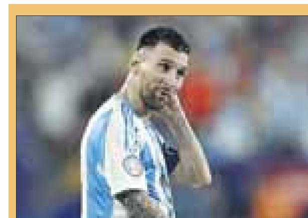
X.M.

Els mètodes diferents d'Espanya i Anglaterra

L'equip de Luis de la Fuente afronta la final (21 h) amb el bagatge d'un bon futbol i el de Gareth Southgate ha anat trampejant els resultats

FUTBOL COPA AMÈRICA

L'Argentina, amb Messi llegendari i imprescindible, es juga el títol contra Colòmbia

Carles Planchart MEMBRE DEL COS TÈCNIC DE PEP GUARDIOLA AL MANCHESTER CITY I EX SEGON ENTRENADOR DEL GIRONA

"En Pep educa els jugadors, fan un màster"

EL SOSTRE • "El Girona encara està en fase de creixement. S'hi veu un projecte de futur", diu l'arbucienc **L'ANÀLISI •** "Cada cop tenim més ajudes i eines. Però s'ha de saber filtrar i treure'n la substància bona"

Carles Planchart, al pati interior de Can Torres, a Arbúcies ■ X.M.

Xevi Masachs
ARBÚCIES

Carles Planchart (Arbúcies, 1965) no s'ha separat de Pep Guardiola –només quan el tècnic va fer un parèntesi a Nova York– des que van treballar plegats al Barça B. Primer a Munic i ara a Manchester, és testimoni de l'evolució de l'anàlisi, departament en què s'ha especialitzat. Segueix amb interès el Girona i s'escapa sempre que pot a casa, a Arbúcies.

El recordo amb Domènec Torrent, amb una càmera, coincidint en partits a Vilatenim. Allà va començar tot?
Sí. Després de l'etapa al Girona, en què no vam pujar tot i quedar campions de tercera, ens vam començar a dedicar a això, a voltar pels camps. Primer, perquè si havies d'entrenar havies d'estar una mica actualitzat. I també per conèixer nous equips, jugadors, i estar a punt. Anàvem molt a Figueres i també al Miniestadi.

I els va trucar Pep Boada?
En aquell moment també col·laboràvem amb el Màlaga. I en Pep Boada ens va dir: "Si tot això ho feu per vosaltres, per què no ho feu pel Barça?", el seguiment de jugadors i tot el que fèiem. I nosaltres, és clar, encantats. Amb la gran sort, la loteria, que entrem a tercera per fer aquesta feina i el mateix any entra Pep Guardiola.

No és Guardiola qui els fa entrar al Barça.
No, nosaltres havíem de fer sobretot seguiment de jugadors de la franja del juvenil i del segon equip del Barça. I amb aquesta idea vam començar. Però va arribar Guardiola, amb Tito Vilanova, a qui també coneixíem, sobretot en Dome, i ens va anar molt bé. Es va reforçar tot.

I d'aquí fins a estar 17 anys amb Pep Guardiola.
Disset anys! És l'únic títol que puc conservar, que soc l'únic que encara aguanto, l'únic que vaig començar amb ell i que continuo amb ell, l'únic, no n'hi ha cap més.

Quin és el secret?
Uf. A vegades pot ser dur, però quan es veuen les coses de la mateixa manera és més fàcil. Jo penso que és com una relació de matrimoni. Si tens maneres de pensar, costums i voluntats diferents, comencen els conflictes. Si t'agrada el que fas, ets autoexigent i molt de la mateixa corda, això ho simplifica molt tot. És clar que hi ha alts i baixos o moments puntuals de tensió, com en qualsevol relació. Però realment és així. Crec que això ha fet que veiem molt el futbol de la mateixa manera. Som molt competitius, de plantejar coses per guanyar. Jo el puc haver ajudat en coses puntuals, però he après moltíssim d'ell. En futbol ofensiu, posicional. I en l'aspecte de gestió, de metodologia. Pencar molt, ser molt seriós, molt passional. Coincidint en això ha estat més fàcil allargar la relació.

Convindríem que és el millor entrenador del món. Imposa treballar amb ell?
Realment, sí. A mi em va imposar al principi, sobretot. El tenia mitificat com a jugador del Barça. I en canvi ell sempre t'ha donat peu a un tracte molt més directe, personal. Veig que sí que imposa perquè fins i tot als jugadors nous, fins que no el coneixen, se'ls nota.

Havia arribat a pensar que no estaria a l'altura?
Al principi potser sí, però també s'hi va barrejar que potser jo era un inconscient, un irresponsable, i com que tenia tantes ganes, hi he posat sempre molta personalitat. No m'ha espantat mai res. I si no soc el millor, ho aconseguiré. Sense aquesta valentia, anant amb el fre de mà posat, hauria estat perjudicial.

L'anàlisi ha evolucionat molt?
Moltíssim. Quan vam començar al Barça, no hi havia res. Quatre informes escrits, algun vídeo i poca cosa més. Molt superficial i molt poca cosa. No tenies cap control de res. No hi havia ni un departament. Vam haver de comprar fins i tot la típica càmera. El segon any, quan vam posar càmeres per gravar els entrenaments, si durava una hora mitja, necessitaves una hora i mitja més per descarregar-ho a l'ordinador. L'evolució tecnològica ha estat brutal. I nosaltres, també. Tenim moltes més ajudes, moltes més eines. Però també és important que hi hagi algú a darrere que tingui aquest coneixement per saber gestionar tot això, per saber-ho fer funcionar. Al Barça ja vam evolucionar, però vam anar a Alemanya i ja anaven un pas endavant. Ja hi havia un equip de seguiment de jugadors i anàlisi amb gent formada per fer aquesta feina. I te'n vas a la Premier, i es multiplica. Sempre han tingut molta tradició amb aquestes eines, tant si les han utilitzat després com no, perquè crec que l'evolució els ha arribat sobretot a partir d'entrenadors de fora.

Moltes eines, però la clau deu ser la persona.
La gent que forma part dels departaments està formada específicament en això, cosa que no passa aquí. Això ajuda a evolucionar. Però s'ha de saber utilitzar i treure profit de tota la informació que generes. S'ha de saber filtrar i treure'n la substància bona.

L'objectiu és que el rival no els pugui sorprendre, que no se'ls escapi res?
Això ja no passa. El que sovint ens canvia és la idea inicial de joc, perquè, per la nostra manera de jugar i l'èxit assolit, ens guanyàvem tant de respecte que sovint els rivals jugaven, o juguen, diferent. Podies analitzar-ho durant deu partits, que després arribava el nostre i jugaven a una altra cosa, a no perdre. Tot això feia que el plantejament que tu havies preparat no funcionés. Ell va arribar a la conclusió que no ens hi podíem obsessionar.

I què van fer?
En Pep va dir que s'ha de donar més importància a l'educació del jugador. Se l'ha d'educar en unes situacions determinades, perquè ell mateix aprengui a decidir, o fins i tot amb correccions durant el partit, que sigui efectiu. Arriba un moment que penso que els jugadors que treballen amb en Pep haurien de pagar. És com anar a fer un màster. Perquè al final els educa. Veus molts jugadors que jugaven d'una manera abans amb altres equips, venen al City i acaben jugant d'una manera de-

He gaudit molt veient el Girona, molt més que el Barça. La Champions era el premi mínim pel nivell mostrat

Que és tot pel City? Que no em venguin això. És la culminació d'un treball de fa anys, començant per Quique Cárcel

Savinho té un u contra u amb nivell Premier. No hi ha jugadors d'aquests, que tant poden anar per dins com per fora

terminada. Els canvia la manera de jugar. Es tracta de treure les qualitats personals i posarles dintre d'un col·lectiu i d'una manera determinada. I els acaba convencent i els acaba educant. Això és un màster. Es podria comparar amb els grans cuiners, com els germans Roca, i tots els que hi han anat a aprendre.

Per tant, el compararia a grans mestres?
Jo crec que són genis. De bona matèria primera, en pot tenir molta gent. Però no tots els cuiners poden ser els Roca. Això és el mateix. S'ha de saber cohesionar i s'ha de saber gestionar, perquè hi ha 25 persones que tot són egos i maneres d'actuar diferents. I les directives, i la premsa, i els aficionats. I tenir credibilitat, que et segueixin. S'ha de saber aglutinar tot això, i en Pep és un geni en això.

Veu Guardiola en una selecció?
Seria el canvi natural, en el sentit que la feina de club genera molt desgast d'energia. I més en Pep, que gestiona 50.000 vegades més pressió que jo. Una selecció et podria permetre agafar-t'ho d'una altra manera, però la veritat és que no l'hi acabo de veure. No crec que sigui entrenador de selecció. És un entrenador de dia a dia, de vinga, i torna-hi. Molt pesat, en el bon sentit. I és molt bo en lligues, de regularitat, del dia a dia. Fixa't les lligues que ha guanyat. Planteja tots els partits per guanyar, no pas per dependre del resultat, que és més propi d'eliminatòries. Que si va a una selecció ho farà bé? Segur. Però tinc els meus dubtes que ho faci.

Li agradaria enfrontar-se al Girona en la Champions?
Segur que no. No és per por. És com el Barça: no m'ha agradat mai, per moltes connotacions. Tinc molt clar que el Girona i el Barça són els meus clubs. I no t'agrada. Té un desgast addicional. No m'agrada.

L'ha sorprès el Girona, que hagi arribat a la Champions i com ho ha fet?
No m'ha sorprès que arribés a la Champions perquè crec que és totalment merescut. Disfrutaves veient el Girona. Jo he disfrutat molt més veient el Girona que veient el Barça. La sorpresa hauria estat que quedessin campions. Però amb el nivell que han mostrat, amb tot el que ha fet Míchel, accedir a la Champions era el premi mínim.

Deia que Guardiola educa els jugadors. Míchel, d'alguna manera, també?
Crec que ha estat similar, sí. D'entrada, l'èxit no ha estat només aquest any. Això és la culminació d'un treball de fa molts anys. Començant per Quique Cárcel. Que això és perquè el City hi posa diners? El City ajuda i et pot cedir algun jugador, que normalment és perquè no el vol, no ens enganyem. Que és tot pel City? A mi que no em venguin això. El pressupost està controlat. És endevinar els que fitxes. I quan creus que els has endevinat, que l'entrenador els faci funcionar. No és un engranatge fàcil i curt, és un treball de molts anys. Jo he vist perdre contra el Lugo, l'Osasuna, l'Elx, el Rayo... El treball s'ha anat fent i ha donat els seus fruits.

El peatge d'estar a la Champions és el canvi en la relació amb el City. El Girona hi perd més que el City, és clar.
Aquí hi ha qüestions legals i oficials que se m'escapen una mica. Tot això començaria a canviar si el Girona estigués uns anys a la Champions i es pogués considerar un rival com el Madrid, el Barça o l'Atlético. El Girona i el Barça mateix: tots eren amics i es podien aplaudir els gols de tots dos. Això ja ha anat canviant. És normal, el Girona ha anat creixent.

Es quedaran Savinho?
Savinho té molta qualitat. Té un u contra u amb nivell per jugar a la Premier. Se'n pot anar per dins, per fora i a les dues bandes. Realment em va sorprendre, sobretot al començament. Igual que tu tens un Doku, que ha vingut de la lliga belga i ha demostrat que pot competir a la Premier, per què no ho pot fer Savinho? Ara bé, si ens el quedarem o no, ja se m'escapa. Personalment, me'l quedaria. No hi ha jugadors d'aquest tipus. Tenim extrems acostumats a anar per dins. D'aquests que tant poden anar per dins com per fora, se'n necessiten.

On veu el sostre del Girona?
Ara la clau és ensopegar molt bé els fitxatges, que puguin mantenir una mica el bloc, que els egos tampoc es disparin, i que Míchel vegi aquí un projecte de futur. Per mi, el sostre del Girona ha sigut aquest any. Si a partir d'aquí pots estar uns quants anys lluitant allà, com ha fet la Real Sociedad, perfecte. Mantenir-se a un bon nivell a primera i lluitar per Europa. I la gent també ha de pensar que no sempre anirà al camp i veurà guanyar el Girona. Si es pot consolidar l'equip a primera, perfecte. I tampoc limitar-nos perquè som petits. Per què no es pot arribar a guanyar una lliga? Ara és començar la inèrcia. Fer créixer el club. La ciutat esportiva, la remodelació de l'estadi... El Girona està en fase de creixement, encara. M'agradaria que fos un Girona sòlid, d'anar creixent de mica en mica.

El club viu la dècada daurada. Quan Pere Guardiola dubtava de fer el pas, vostè és un dels que hi van parlar. N'està orgullós?
El poc que vaig fer va ser ajudar perquè es posessin en contacte. Perquè al Girona penso que per les dues bandes es necessitaven l'un a l'altre. Et sents orgullós perquè el resultat, com s'ha vist, ha estat bo. El club necessitava un canvi de professionals amb gent seriosa i bona gent. S'ha de fer amb passió i sentiment. Si fos només com a negoci, potser ja estaria venut tan bon punt van pujar a primera divisió. En canvi, estan parlant de projecte de futur, de ciutat esportiva, de fer un estadi millor. Jo no vaig pas fer res, però si vaig poder ajudar en alguna cosa, encantat d'ajudar. ■

El cel només el to

FINAL • Espanya, que ha fet un gran futbol fins ara, i Anglaterra, que ha viscut al límit, es juguen el títol
ESTILS • L'alegria dels de Luis de la Fuente xoca amb el pragmatisme dels de Gareth Southgate

Oriol Robiró
BARCELONA

Fa un mes que es va donar el tret de sortida a l'Eurocopa d'Alemanya 2024 i avui arribarà el moment de posar-hi el punt final a l'Estadi Olímpic de Berlín. Espanya o Anglaterra. Només una de les dues seleccions podrà tocar el cel després de la final d'aquesta nit (21h) i fer història. La selecció espanyola, perquè es convertiria en la més llorejada de la història amb quatre títols de l'Eurocopa, superant Alemanya, que en té tres, mentre que la selecció anglesa aspira al seu primer títol europeu, ja que tot i tenir un mundial en el seu palmarès –el del 1966– no va trepitjar una final de l'Eurocopa fins fa tres anys, quan va perdre la final a casa seva, a Wembley, en la tanda de penals contra Itàlia. Una espina que els de Southgate es volen treure sigui com sigui.

És impossible fer pronòstics. La selecció espanyola s'ha guanyat el dret de partir com a favorita després de deixar enrere Alemanya i França i mostrar el millor nivell de joc de tot el torneig, amb el permís precisament dels alemanys. De fet, els de Luis de la Fuente han guanyat els sis partits que han jugat fins ara, i només han necessitat la pròrroga en els quarts de final contra Alemanya. Números brillants, acompanyats per tretze gols a favor i només quatre en contra, que demostren la solvència d'una selecció que no partia com a favorita tot i ser l'actual campiona de la Lliga de les Nacions.

Les sensacions mostrades fins ara, però, no serveixen per a res en una final a cara o creu. I és que Anglaterra ha hagut de suar de valent per arribar a la final i s'ha vist amb l'aigua al coll en nombroses ocasions. Contra Eslovàquia en els vuitens de final Bellingham va salvar els mobles en l'últim instant i contra Suïssa i els Països Baixos els anglesos també van començar perdent. I, a més, les sensacions no han estat bones, ja que ha estat una de les seleccions que més crítiques han rebut pel seu joc. Tot això, però, no els ha impedit estar de nou a un sol pas del títol i han forjat una mentalitat de ferro que en una final els pot dur a l'èxit. I és que deixant de banda el pobre joc mostrat fins ara, si Anglaterra partia com una de les principals favorites abans de començar el torneig és perquè compta amb una plantilla amb un potencial bestial, que si avui és capaç d'acostar-se a la seva millor versió tindrà molt de guanyat.

Si una cosa es pot esperar de la final d'avui, a no ser que Anglaterra capgiri el guió previst, és que la iniciativa la durà Espanya. Amb el trident format per Fabián, Rodri i Dani Olmo –abans de la lesió Pedri– i la velocitat i el desequilibri de Nico Williams i Lamine Yamal per les bandes, els de Luis de la Fuente voldran tenir el control del

LAMINE YAMAL
- Extrem 17 anys
- 1a Eurocopa
- 6 partits
- 1 gol

BELLINGHAM
- Migcampista 21 anys
- 2a Eurocopa
- 6 partits
- 2 gols

Estadi Olímpic de Berlín 75.000 espectadors
21.00 h La 1
Àrbitre: François Letexier (França)

Espanya: Unai Simón; Carvajal, Le Normand, Laporte, Cucurella; Fabián, Rodri, Dani Olmo; Lamine Yamal, Morata, Nico Williams.

Anglaterra: Pickford; Guehi, Stones, Walker; Tripper, Rice, Mainoo, Saka; Foden, Bellingham; Harry Kane.

TÈCNIC: Luis de la Fuente (des del 2022)
RESTA DE CONVOCATS: Raya i Remiro (p), Nacho, Mikel Merino, Ferran Torres, Oyarzabal, Grimaldo, Zubimendi, Joselu, Baena, Fermín i Vivian.
BAIXES: Ayoze i Pedri (lesionats).

TÈCNIC: Gareth Southgate (des del 2016)
RESTA DE CONVOCATS: Henderson i Ramsdale (p), Shaw, Konsa, Alexander-Arnold, Palmer, Toney, Gallagher, Joe Gómez, Watkins, Bowen, Wharton, Dunk, Eze i Gordon.
BAIXES: Cap.

Històric de duels en una Eurocopa
2 PARTITS
0 victòries d'Espanya · 1 empat · 1 victòria d'Anglaterra

Espanya a Alemanya 2024: Gols en contra 3 · Gols a favor 13 · 6 partits: 6 PG
Anglaterra a Alemanya 2024: Gols en contra 4 · Gols a favor 7 · 6 partits: 3 PG, 3 PE

ÚLTIMS RESULTATS

Espanya		Anglaterra	
Espanya-França	2-1	P. Baixos-Anglaterra	1-2
Espanya-Alemanya	2-1	Anglaterra-Suïssa	1-1 (5-3 p.)
Espanya-Geòrgia	4-1	Anglaterra-Eslovàquia	2-1
Albània-Espanya	0-1	Anglaterra-Eslovènia	0-0

...ocarà un

Fer història

Espanya busca la 4a Eurocopa per liderar el palmarès i Anglaterra vol estrenar el compte

L'altre duel

El vallesà Dani Olmo i Harry Kane es disputen la Bota d'Or de l'Eurocopa

partit per sotmetre una Anglaterra molt més pragmàtica. Els de Southgate, amb tres centrals, han confiat fins ara a mantenir la solidesa al darrere i esperar que les individualitats que té al davant, amb Foden, Bellingham, Saka i Harry Kane, resolguin la feina.

Enmig d'aquest guió, però, el nerviosisme pot tenir un paper important i caldrà veure quina és la resposta de jugadors com Lamine Yamal, que ahir va fer 17 anys i que disputarà la seva primera gran final. La pressió la té a sobre, però ja va demostrar amb el golàs contra França en la semifinal que sembla que no l'afecti.

Una lluita oberta

A banda del títol, en la final d'avui també estarà en joc la Bota d'Or de l'Eurocopa 2024. Un títol individual que de moment parla català, ja que Dani Olmo lidera la classificació amb tres gols. El vallesà està empatat amb cinc jugadors més, entre els quals hi ha Harry Kane, que és el principal candidat a disputar-li el guardó, però l'atacant del Leipzig ha repartit més assistències –el criteri de desempat– que ningú, concretament dues. Un premi secundari, sí, però que pot reconèixer el gran rendiment d'un dels quatre catalans que aspiren al títol –Lamine Yamal, Marc Cucurella i David Raya són els altres tres. ■

Luis de la Fuente Seleccionador d'Espanya

"Qui cometi menys errors guanyarà"

O. Robiró
BARCELONA

Al seleccionador espanyol Luis de la Fuente no li importa que els etiquetin amb el rol de favorits, però no ho comparteix. "És una final. Serà molt difícil i complicat perquè som dues grans seleccions, les millors, per això estem a la final. No hi ha un favorit. Si no estem per sobre del nivell dels partits que hem jugat fins ara no tindrem possibilitats de guanyar", va comentar en la roda de premsa prèvia, en què va elogiar el camí dels seus per treure pressió abans de la gran final: "Estic molt orgullós de veure el procés que hem fet per arribar fins aquí, el rendiment i la il·lusió que han despertat els jugadors. Ningú els ha regalat res i estem en el dret d'estar orgullosos de tot el que hem fet. Només els demanaré que gaudeixin d'una cosa que s'han guanyat."

De la Fuente va advertir que tot el que s'ha vist d'Anglaterra fins ara no serveix de res. "Té un potencial futbolístic fantàstic, amb grans individualitats i una feina conjunta excel·lent. Pot aparèixer demà la seva millor versió, que per mi és d'un nivell superior", indica el tècnic, que té clar que els detalls marcaran la diferència: "Si som nosaltres mateixos tindrem opcions, però qui cometi menys errors guanyarà." ■

Gareth Southgate Sel. d'Anglaterra

"Sens dubte, és una oportunitat única"

A. Isern
BARCELONA

El seleccionador Gareth Southgate va atendre ahir els mitjans de comunicació en la roda de premsa prèvia a la final que Anglaterra disputa avui contra Espanya a Berlín (21 h). L'entrenador va confirmar que té tota la plantilla a la seva disposició per intentar aixecar l'Eurocopa per primera vegada en la història del combinat anglès.

"Tenim moltes ganes de jugar el partit de demà, però no podem deixar-nos endur per les emocions. Hem mostrat una millora considerable en les darreres setmanes i hem gaudit d'un molt bon ambient de treball en els entrenaments. Sense cap dubte, és una oportunitat única per fer molt feliç la nostra gent i en som conscients. Aixecar el trofeu ens permetria guanyar-nos el respecte del món del futbol. Seria una història ben bonica."

Southgate va assegurar que, en una gran ocasió com aquesta, la motivació és màxima. "Ho tenim a l'abast. Espanya té una idea de joc molt clara. Pressionen bé i se senten còmodes amb la possessió, però nosaltres hem demostrat tenir personalitat amb la pilota. Vam ser un conjunt perillós en atac en les semifinals contra els Països Baixos i volem repetir aquesta versió. L'encert serà decisiu." ■

Copa Amèrica. L'astre argentí busca en la final contra Colòmbia un altre títol per al seu palmarès (2 h)

Messi, una llegenda infinita

Pau Nacenta
BARCELONA

Leo Messi durant un partit de la copa Amèrica ■ EFE

Leo Messi no es cansa de fer història. Amb 37 anys, continua batent rècords. L'últim? Ser el jugador que més vegades ha portat la seva selecció a una final, amb un total de set (dos mundials i cinc copes Amèrica). "Tinc 37 anys i només Déu sap quan serà el final", va dir Messi, que té la intenció de continuar jugant amb l'Argentina més enllà de la final de la copa Amèrica contra Colòmbia aquest diumenge (matinada de diumenge a dilluns, a les 2 h hora catalana).

Després de superar el Canadà per 2-0 a les semifinals, precisament amb un gol de Messi, l'Argentina va plantar-se a la final, amb l'oportunitat de defensar el títol i afegir un altre trofeu al seu palmarès. Aquest triomf no només representa un altre èxit en la carrera de l'exblaugrana, sinó també una nova esperança per a la seva selecció, que busca consolidar-se com una de les potències del futbol mundial.

El moment de Messi és extraordinari. Després de guanyar la copa Amèrica el 2021 i el mundial del 2022, l'astre argentí ha aconseguit portar la seva selecció a una nova final, amb la il·lusió de defensar el títol i demostrar, una vegada més, per què és considerat un dels millors jugadors de la història. Cada partit, l'astre argentí no només brilla al camp, sinó que també exerceix de líder indiscutible del seu equip.

Malgrat això, el camí de Messi amb la selecció argentina no sempre ha estat planer. El 2016, després de perdre la final de la copa Amèrica Centenari contra Xile, l'argentí va anunciar la retirada de la selecció. Aquell moment va ser un dels més difícils de la seva carrera "He fet tot el possible i em dol més que a ningú, però és evident que no és per a mi", va dir Messi aleshores. No obstant això, després de reflexionar i amb el suport dels aficionats i companys, va decidir tornar.

El moment extraordinari de Messi no es limita només a la selecció argentina. A nivell de clubs, va decidir emprendre una nova aventura als Estats Units en aquest tram final de la seva carrera, fitxant per l'Inter Miami. Allà, està jugant amb vells coneguts com Jordi Alba, Sergio Busquets i Luis Suárez, retrobant-se amb antics companys que van compartir grans èxits al FC Barcelona. Tot i haver marxat a una lliga amb menys exigència, l'argentí no ha abaixat el ritme i està mostrant unes estadístiques impressionants, ja que en els 15 partits que ha disputat ha marcat 14 gols i ha repartit 11 assistències.

En aquesta copa Amèrica, tant el mateix Messi com el seleccionador argentí, Lionel Scaloni, han reconegut que el 10 no ha jugat al cent per cent de les seves capacitats físiques. En el segon partit de la fase de grups contra Xile, Messi va sentir unes molèsties a l'abductor. Tot i aquestes dificultats, el de Rosario ha jugat tots els minuts possibles del torneig perquè sap que el seu temps al camp és limitat i vol aprofitar cada moment.

Recentment, Messi va expressar: "Avui el més important és gaudir del que queda, sigui molt o poc. Gaudir cada moment, especialment perquè això no torna i després no vull lamentar res." Aquestes paraules reflecteixen la seva filosofia actual i la maduresa que ha assolit després d'una carrera plena d'èxits. En el tram final de la seva carrera, Messi sembla més conscient que mai del valor de cada moment al camp, i això es reflecteix en la seva manera de jugar i de liderar l'equip. ■

El protagonista

"Ara toca gaudir de cada moment, perquè això no torna i després no vull lamentar res"

Leo Messi
CAPITÀ DE L'ARGENTINA

La dada

L'astre argentí ha fet una mitjana d'1,6 contribucions de gol aquest curs a nivell de clubs

Amélie Oudéa-Castéra celebrant el bany, ahir. ■ AP

Olimpisme. La dirigent assegura que el riu està en bones condicions

La ministra francesa d'Esports es banya al Sena

C.J.
GIRONA

Res com un bon bany d'aigua freda per deixar enrere les preocupacions. Almenys això és el que de segur va pensar el gabinet de premsa de la ministra d'Esports francesa, Amélie Oudéa-Castéra, que ahir al matí es va remullar dins el riu que travessa la capital de França –enfundada de dalt a baix dins un neoprè– al costat de l'atleta Alexis Hanquinquant per tal de demostrar que les aigües del Sena estan en perfectes condicions. Aquesta escenificació arriba després que s'hagin qüestionat els nivells de salubritat de l'aigua del riu a causa de diversos episodis de pluja. Cal recordar que el Sena serà l'escenari de la cerimònia inaugural i de les proves de triatló i de natació en aigües obertes. ■

Bàsquet. ACB. L'exjugador, ídol de l'afició a l'ACB, LEB Or i LEB Bronze amb l'Akasvayu Girona i el Sant Josep i que té retirat el dorsal 7 a Fontajau, és el nou ajudant de Katsikaris al Girona

El retorn de Middleton

Joan Martí
GIRONA

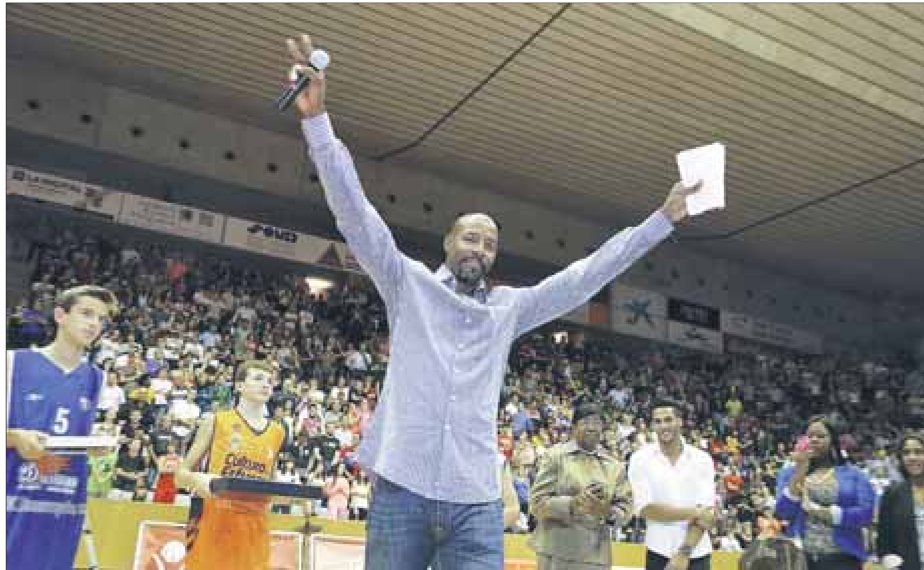
El gran Darryl Middleton (Nova York, 1966) , que va jugar i delectar l'afició a Girona en diverses etapes durant deu temporades a l'ACB, LEB Or i LEB Bronze amb l'Akasvayu Girona i el Sant Josep, torna per exercir d'ajudant del tècnic grec Fotis Katsikaris. El seu dorsal 7 penja a Fontajau des d'un emotiu homenatge que li van fer el 2013 coincidint amb la Lliga Catalana ACB i ara, d'alguna manera, tancarà el cercle. Pel que fa als clubs catalans, també va jugar al Barça (1994-1996) i a la Penya (1998-1999). Format al basquet universitari nord-americà, en la seva prolífica carrera també va disputar les lligues turca, italiana, grega i russa. Es va retirar el 2014 amb 47 anys.

Middleton ha desenvolupat la seva carrera com a entrenador ajudant des del 2014 fins al 2022 al CSKA de Moscou, com a ajudant de Dimitris Itoudis. "Soc molt feliç de tornar a Fontajau després de tants anys fora, després d'haver estat al CSKA Moscou durant set anys i a la Xina durant un any. És molt bo tornar a casa, poder veure els aficionats i venir aquí com a entrenador ajudant per ajudar l'equip tant com pugui. Crec que el meu objectiu principal és ajudar aquests nois a guanyar tants partits com sigui possible. Tenim un equip jove, però crec que podem aconseguir moltes coses junts i faré el millor per ajudar els nois a millorar."

Se suma al lideratge de Jesús Escosa i Fernando San Emeterio. Escosa, un dels cofundadors del club, encapçala l'àrea. San Emeterio s'hi afegeix amb llarg bagatge en el bàsquet professional. Al seu costat, Erick Moleiro fa les tasques de *scouting*.

A la banqueta, el club ha assegurat la continuïtat de Fotis Katsikaris, que representa la voluntat de sumar qualitat i experiència. Continuen com a entrenadors assistents Àlex Formento, un dels fundadors del club, que va tornar l'any passat i Miquel Fuentes, que aporten coneixement i professionalitat amb l'afegit que formen part del club des del primer dia.

El Bàsquet Girona té la plantilla embastada. Han renovat Maxi Fjellerup i Jaume Sorolla, d'una banda, i han estat fitxats Juani Marcos i Sergi Martínez, un cop acabada la seva cessió del Barça, de l'altra. Ike Iroegbu, Mindaugas Susinskas i Yves Pons van signar compromisos de més d'un any en què hi havia clàusules de sortida que el californià amb passaport de Nigèria i el lituà no han executat. Els fitxatges arribats de fora són el base Guillem Ferrando (València), els escortes Aljami Durham (Hamburg) i Nike Sibande (Merkezefendi) i el pivot Juan Fernández (Río Breogán). ■

L'homenatge que li va retre Fontajau el 2013 el dia que li van retirar el dorsal 7. A sota, el 2010 quan era jugador del Sant Josep de Girona ■ MANEL LLADÓ

El protagonista

"Soc molt feliç de tornar a Fontajau després de tants anys. He estat al CSKA Moscou durant set anys i a la Xina durant un any"

"Tenim un equip jove, però crec que podem aconseguir moltes coses junts i faré el millor per ajudar els nois a millorar"

BREUS

BÀSQUET

Espanya agafa forces. La selecció espanyola de bàsquet va derrotar ahir el Canadà (61-48) en el torneig de preparació per als Jocs de París disputat a Charleroi. L'equip es va refer de la derrota de divendres contra Bèlgica (76-58) i ara posarà rumb a Segòvia, on disputarà els dos darrers amistosos abans del debut olímpic el dia 28. ■

Tennis. Wimbledon. La txeca supera la italiana Paolini per 6-2, 2-6 i 6-4 i obté el seu segon títol de gran eslam després de Roland Garros 2021 en una final esquizofrènica

Krejcikova apel·la al talent

Joan Martí
BARCELONA / LONDRES

La final imprevisible del quadre femení de Wimbledon va coronar la txeca de 28 anys Barbora Krejcikova (31), que va superar la italiana, també de 28 anys, Jasmine Paolini (7) per 6-2, 2-6 i 6-4 en 1h56, en un partit esquizofrènic. És el segon títol de gran eslam de la txeca, que va ser campiona el 2021 a Roland Garros –també hi va guanyar el títol de dobles, modalitat en què atresora set títols de la màxima graduació– i que va fer valer el seu talent i varietat de cops davant la rocositat i la rapidesa de Paolini.

La italiana, de ben poca envergadura (1,63 m) però amb una gran vocació defensiva des del fons de la pista, va plantar cara però no va poder concretar la remuntada i va acabar perdent la segona final de gran eslam consecutiva, després d'haver caigut a Roland Garros fa poques setmanes contra la poderosa polonesa Iga Swiatek, la número 1. Krejcikova, que posa fi a un període de lesions que l'han mortificat i l'han fet descendir en el rànquing, es converteix en la successora de la seva compatriota Marketa Vondrousova, que enguany, curiosament, va caure en la primera eliminatòria, un fet ben poc habitual. ■

Krejcikova amb el trofeu de campiona ■ EFE / EPA / AKMEN

Ciclisme. Pogacar controla la primera etapa del Tour als Pirineus, ataca en l'última pujada, deixa enrere els rivals i guanya. Ara supera per gairebé dos minuts Vingegaard en la general

Demostració de líder

Albert Camps
BARCELONA / PLA D'ADET

La primera etapa dels Pirineus, l'arribada a l'alta muntanya amb el mític coll del Tormalet en el seu recorregut havia de posar a prova els aspirants a la victòria final del Tour, i el líder, Tadej Pogacar, va voler fer, i va fer, tota una demostració de qui és el dominador de la cursa. L'eslovè va fer que el seu equip, l'UAE, controlés l'etapa, va enviar el seu company Adam Yates al davant en l'última ascensió per tenir el seu suport quan fes l'atac i va atacar a cinc quilòmetres del final de la pujada al Pla d'Adet, de categoria especial.

Tadej Pogacar va deixar enrere Remco Evenepoel i Jonas Vingegaard, els seus perseguidors en la general, en els primers metres del seu atac i va marxar en solitari. El belga va ser el primer a cedir i el danès va aguantar més, però tampoc va aguantar. L'eslovè es va trobar el seu company Adam Yates, que li va marcar el ritme uns centenars de metres i va començar a ampliar el seu avantatge fins a entrar a meta amb 39 segons de marge sobre Jonas Vingegaard i 1:10 sobre Remco Evenepoel, mentre que Carlos Rodríguez va entrar a 1:19.

L'eslovè va aconseguir la seva segona victòria en aquest Tour, tretze en total, en la catorzena etapa de 151,9 km entre Pau i Sent Lari e Sola Pla d'Adet i ara és més líder. En la general supera per 1:57 el danès, que puja al segon lloc, mentre que el belga baixa al tercer i està a 2:22. La quarta posició és per a un altre corredor de l'UAE, el portuguès João Almeida, a 6:01 del seu company d'equip.

La lluita per formar l'escapada del dia va ser dura durant els primers 50 quilòmetres de l'etapa i quan el pilot va decidir que en tenia prou, hi havia uns 25 corredors escapats en tres grups diferents. Alguns buscaven els punts de l'esprint especial que hi havia just abans d'afrontar el coll del Tormalet, de categoria especial, i altres l'aventura. Dinou ciclistes van iniciar la pujada al Tormalet amb quatre minuts de marge i al cim en quedaven deu amb 3:40 de diferència.

La feina de Marc Soler

La segona dificultat del dia es va afrontar tot just finalitzar la baixada i va ser l'Hourquette d'Ancizan, de segona categoria. Marc Soler (UAE) va agafar el relleu dels seus companys d'equip al capdavant del pilot i va imposar un ritme molt fort. Al cim els cinc escapats que quedaven només tenien 1:15 d'avantatge respecte al pilot dels favorits. El vilanoví va portar el grup principal fins a 10.6 km de la meta, l'inici del Pla d'Adet de categoria espacial, i el pilot estava a 1:19 dels escapats.

Molta més muntanya

En l'etapa d'avui, la segona en el Pirineu, els corredors tornaran a afrontar ports d'alta muntanya en els 197,7 km entre Lodenvièla i Plan de Belha, però en aquesta ocasió els quatre ports de primera categoria estan repartits en tot el recorregut abans d'afrontar la pujada final a Plan de Belha de categoria especial. Els tres primers estan en els 70 km inicials de l'etapa, que tindrà un inici espectacular ja que el coll de Pèira Sorda (6,9 km al 7,8 %) es comença a pujar tot just en la sortida i el seu cim, de 1.569 m, està situat al quilòmetre set de l'etapa. ■

Tadej Pogacar al podi amb el mallot de líder del Tour ■ EFE / GUILLAUME HORCAJUELO

El protagonista

“Estic molt content per haver guanyat i ampliat el nombre de victòries; és gràcies als meus companys que he aconseguit aquest èxit”

“La situació en la general és molt millor, però mai se sap. L'alta muntanya acaba de començar”

Tadej Pogacar UAE

La dada

13

victòries d'etapa en el Tour per a Tadej Pogacar. La primera va ser l'any 2020 i cada any fins ara n'ha sumat

ETAPA 15

Lodenvièla 1.026 m
Plateau de Beille 1.780 m
Coll de Pèira Sorda (1.569 m)
Banhèras de Luishon (654 m)
Marinhac (515 m)
Saint-Béat-Lez (505 m)
Bots (700 m)
Coll de Menté (1.349 m)
Coll de Portèth d'Aspèth (1.069 m)
Sent Lari (705 m)
Orgivèth (650 m)
Aucasenh (553 m)
Audressenh (517 m)
Angomèr (472 m)
Sent Gironç (408 m)
Eishèlh (407 m)
La Cort (434 m)
Ost (499 m)
Èrce (612 m)
Aulus-les-Bains (734 m)
Coll d'Agnes (1.570 m)
Port de l'Hers (1.517 m)
Capoleg e Junac (601 m)
Tarascon d'Arieja (505 m)
Aulos-Sinsat (503 m)
Las Cabanas (534 m)
0 7 19,9 37 39,2 42,6 50 65,4 70,8 74,7 78,7 83,2 87,2 94,5 98,8 102,3 112,6 119,7 127,8 138,6 147,2 165,9 172,1 178,4 181.3 197,7
SORTIDA 197,7 km ARRIBADA
Categories d'ascens: Alta HC 1 2 3 4 Baixa; Esprint S; Contrarellotge C

Classificacions

Etapa 14 (151,9 km)

1r	T. Pogacar (UAE)	4h01:51
2n	J. Vingeggard (Visma)	a 0:39
3r	R. Evenepoel (Soudal)	a 1:10
4t	C. Rodríguez (Ineos)	a 1:19
5è	G. Ciccone (Lidl)	a 1:23
6è	S. Buitago (Bahrain)	m.t.
7è	A. Yates (UAE)	m.t.
8è	F. Gall (Decathlon)	a 1:26
9è	M. Jorgenson (Visma)	a 1:29
10è	D. Gee (Israel)	m.t.
11è	M. Landa (Soudal)	m.t.
12è	J. Almeida (UAE)	a 1:31
41è	**M. Soler** (UAE)	a 13:44

General (2.443,3 km)

1r	T. Pogacar (UAE)	56h42:39
2n	J. Vingegaard (Visma)	a 1:57
3r	R. Evenepoel (Soudal)	a 2:22
4t	J. Almeida (UAE)	a 6:01
5è	C. Rodríguez (Ineos)	a 6:09
6è	M. Landa (Soudal)	a 7:17
7è	A. Yates (UAE)	a 8:32
8è	G. Ciccone (Lidl)	a 9:09
9è	D. Gee (Israel)	a 9:33
10è	M. Jorgenson (Visma)	a 10:35
11è	F. Gall (Decathlon)	a 10:54
12è	S. Buitrago (Bahrain)	a 11:14
52è	**M. Soler** (UAE)	a 1h40:47

Muntanya

1r	T. Pogacar (UAE)	56 punts
2n	J. Vingegaard (Visma)	43
3r	J. Abrahamsen (Uno-X)	36

Regularitat

1r	B. Girmay (Intermarché)	353 punts
2n	J. Philipsen (Alpecin)	277
3r	B. Coquard (Cofidis)	147

Joves

1r	R. Evenepoel (Soudal)	56h45:01
2n	C. Rodríguez (Ineos)	a 3:47
3r	M. Jorgenson (Visma)	a 8:13

Equips

1r	UAE Team Emirates	170h20:36
2n	Soudal Quick-Step	a 31:41
3r	Visma Lease A Bike	a 32:08

BREUS

MOTOR

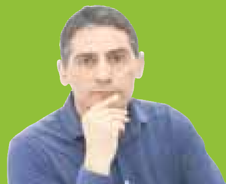
Bou vol una nova victòria. Toni Bou ha guanyat set de les vuit curses disputades fins ara en el mundial de trial, i en la prova única del GP de Bèlgica que es disputa avui vol una nova victòria i ampliar el seu avantatge en la general. El pierenc ja pensa en el títol mundial i en declaracions abans de la prova de Comblain-au-Pont va afirmar: “Tot i que sempre portem les coses ronda a ronda, tenim l'ull posat en el títol i actualment tenim un bon coixí.” Una nova victòria de Toni Bou podria ampliar el seu avantatge fins als 42 punts, quan quedarien tres curses per disputar-se i 60 punts en joc. ■

Sara Sánchez no baixa del podi. Sara Sánchez va ocupar la tercera posició en la primera cursa del GP de la Gran Bretanya del mundial femení i és el tercer podi en les tres curses que s'han disputat. La pilot de Gironella va fer una bona cursa i en l'última volta es va situar segona. La madrilenya Beatriz Neila la va superar a uns revolts de la recta final i la va avançar per dues dècimes en la línia de meta. La valenciana Ana Carrasco va guanyar la seva primera cursa. En la general Maria Herrera suma 63 punts, Anna Carrasco puja al segon lloc amb 61,i Sara Sánchez baixa al tercer amb 52 punts. ■

CORFBOL

Catalunya, quarta en el mundial sub-21. Catalunya va ser quarta en el mundial sub-21 de Turquia al perdre per 19-9 contra Taipei el partit del tercer i quart lloc. En el conjunt català hi ha dos jugadors del Platja d'Aro, Aina Trigueros i Temi Combis que van ser titulars. En la semifinal la selecció catalana havia perdut contra els Països Baixos (36-7). El gran triomf contra Alemanya en els quarts de final (20-7) va permetre a Catalunya lluitar per les medalles. ■

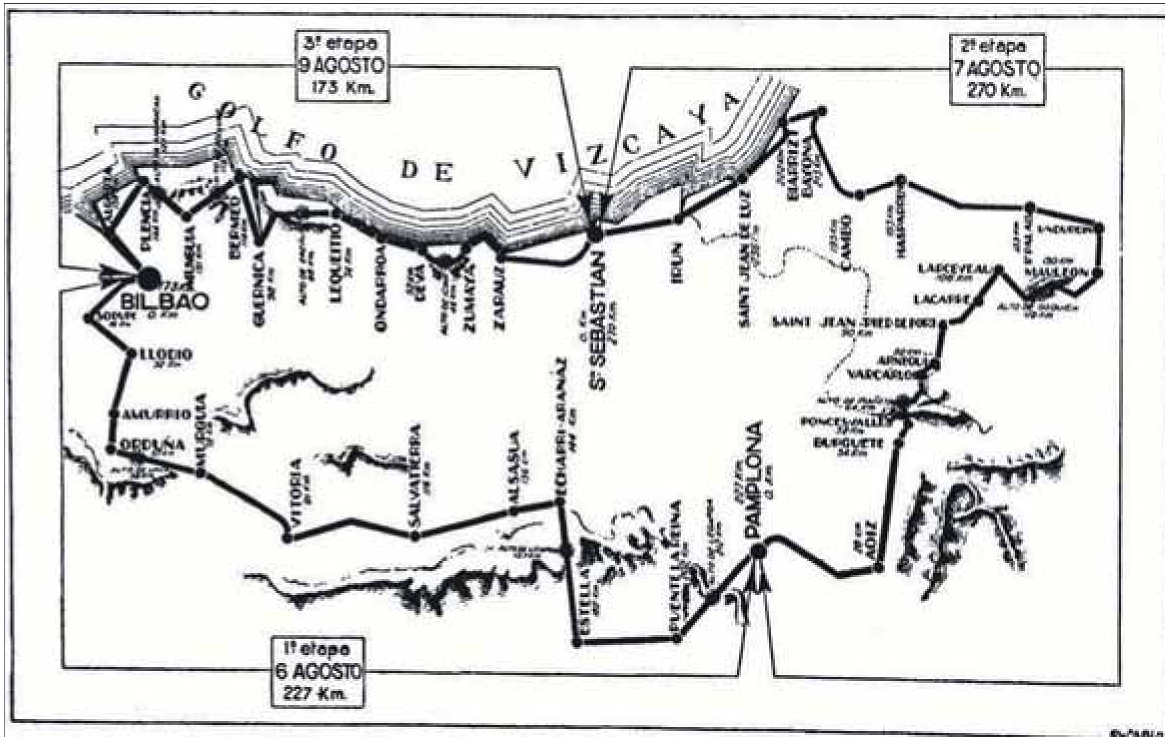
L'ESPORTIU
DIUMENGE, 14 de juliol del 2024
www.lesportiudecatalunya.cat
@lesportiucat
GIRONA: C/ Falgàs, 13. 17005. Tel. 972 18 64 00.

L'ESPORT NO ÉS POLÍTICA

Pere Bosch i Cuenca

Fronteres a cop de pedal

Un plànol amb el recorregut de la primera prova ■ ARXIU

Ara que ens trobem en plena competició de la principal cursa ciclista per etapes del món, el Tour de França, val la pena recordar que aquest tipus de proves han tingut altres funcions que van molt més enllà de les esportives. També han servit per crear consciència política, per reivindicar o definir els límits d'una determinada nació. En l'edició del Tour del 1905, per donar-ne exemple, es va incloure una ascensió al Ballon d'Alsace, un cim de la serralada dels Vosges, que volia simbolitzar el record d'Alsàcia, un territori que França havia perdut arran de la guerra franco-prussiana (1870-1871) i que el nacionalisme francès aspirava a recuperar. En la prova de l'any següent encara es va anar més enllà i va incorporar una etapa que recorria 76 quilòmetres a través d'Alsàcia i Lorena.

La iniciativa es va repetir durant alguns anys. Però finalment el 1911 les autoritats alemanyes van prohibir que el Tour travessés el *seu* territori per la creixent presència de símbols francesos en la competició. L'any anterior, la comitiva de la prova havia estat rebuda al so de *La marsellesa*. El Tour de França no tornaria a Alsàcia i Lorena fins al 1919, després de la Gran Guerra; però, en aquesta ocasió, els dos territoris ja havien estat incorporats a l'Estat francès a través del Tractat de Versalles i la prova ciclista es va convertir en un aparador que simbolitzava la recuperació de la unitat francesa. Tal com es podia llegir a les pàgines de *L'Auto*, la principal publicació del Tour: "Estrasburg! Metz! I no és un somni! Anirem allà, a casa nostra. Passarem al llarg del Rhin! Amb Estrasburg i Metz les nostres ambicions queden satisfetes, el Tour de França queda complet!" L'alegria, per als francesos i la resta d'europeus, va durar molt poc i, amb l'esclat de la Segona Guerra Mundial, les bicicletes serien substituïdes pels tancs, i l'alegria dels seguidors, pel drama de la guerra.

El ciclisme també ha estat un vehicle per reivindicar la identitat dels nacionalismes sense estat. En tenim un exemple ben proper en la volta ciclista a Euskal Herria, impulsada fa exactament cent anys, en plena dictadura de Primo de Rivera. La iniciativa va sorgir d'un diari anomenat *Excelsior*, creat aquell mateix any des de l'entorn de la Comunió Nacionalista Basca, una de les dues faccions en què s'havia dividit el Partit Nacionalista Basc. Es tractava d'un periòdic de cultura i informació social, però amb una atenció preferent per l'esport. El seu primer director va ser Jacinto Miquelarena, un personatge tan singular com contradictori que, anys després, s'acabaria integrant a la Falange i fins i tot es convertiria en l'autor d'alguns dels versos del *Cara al sol*.

Abans del 1924 ja hi havia hagut altres competicions basques, com ara la Irun-Pamplona-Irun o la Vuelta a las Vascongadas y Navarra, que el 1913 havia recorregut les quatre capitals basques sota sobirania espanyola. El 1924 , però, es va voler anar més enllà. La prova, de fet, tenia tres objectius bàsics: d'una banda, crear una cursa de prestigi internacional; de l'altra, donar a conèixer el País Basc; i, finalment, dibuixar els contorns d'Euskal Herria, talment com si les rodes de les bicicletes es convertissin en els retoladors per a una classe de geografia política. La ruta responia a la consigna del "*Zazpiak bat*" que, en català, es podria traduir com "les set, en una" i que era un dels lemes dels abertzales per reivindicar la unió de tots els territoris d'Euskal Herria. Durant les primeres edicions, fins al 1930, la volta va recórrer totes les províncies basques. Després d'alguns anys sense celebrar-se, es va reprendre el 1935 de la mà d'un nou periòdic, l'*Excelsius*, proper al PNB. I, novament, es va mantenir aquell objectiu territorial que s'havia fixat el 1924, fins al punt que la principal ciutat del País Basc sota control francès, Baiona, va ser l'escenari d'un final i un inici d'etapa. Malauradament, però, aquella competició va ser la darrera en què es van dibuixar els confins d'Euskal Herria.

Després de la guerra civil, la prova no es va reprendre fins al 1969, quan es va fusionar amb la Bicicleta Eibarresa. La iniciativa, com el 1924, també va sorgir d'una publicació, però es deia *La Voz de España* i, com podem deduir, no tenia res a veure amb *Excelsius*. Havia estat creada per militants carlins poc després del cop d'estat feixista i el seu lema era "Déu, pàtria i rei". *La Voz de España* va recuperar la prova esportiva, però la va despullar de qualsevol objectiu lligat al nacionalisme basc que havia inspirat els creadors de la prova cent anys enrere.

L'ESPORTIU
C/ Falgàs, 13. 17005. Girona Tel: 972 186 400.
info@lesportiudecatalunya.cat Dipòsit Legal: GI-680-2014
Amb el suport: Generalitat de Catalunya Departament de la Presidència
EDITA: HERMES COMUNICACIONS SA.
PUBLICITAT: EDU CIURANA.
DIRECTOR XEVI MASACHS I PERACAULA.
DIRECTOR ADJUNT JOAN MARTÍ.